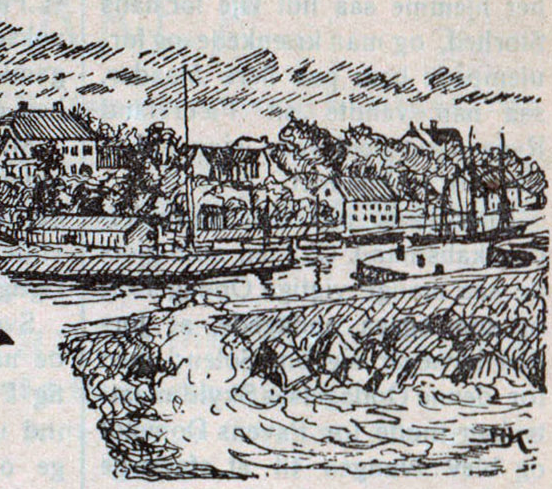

NORDBORNHOLM

Udgaar i Allinge-Sandvig.

Olsker, Rutsker, Rø og Klemens.

Ansvarshavende Udgiver:
Otto Gornitzka. - Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri

Nr. 376	Alm. Annoncer 10 Øre pr. mm, efterf. Gange 8 Ø. Forretningsann. 8 - - - - 6 Ø.	Fredag den 3. Maj	Annoncer og lokalt Stof maa være indleveret senest 2 Dage før Bladet udgaar.	1935
---------	---	-------------------	---	------

Monsunens sidste Rejse.

Bogen om „Monsunen“s Verdensomsejling er udkommet. „Monsunen“, denne gamle, franske Fiskerskude, har efterhaanden faaet sig et stort Navn i dansk Literatur. Knud Andersen har skildret dens omflakkende og bevægede Tilværelse i et Par digre Bind, der ligefrem driver af Saltvand, og da han solgte Baaden betød det blot, at der kom andre Hænder paa Rattet, dens vagabonderende Tilværelse blev den samme — ja, næsten endnu mere eventyrlig, for nu drog Forstander Møller ud paa en videnskabelig Ekspedition, der gik rundt om hele Jorden, og som anløb fjerne Sydhavsøer, hvor hvid Mands Besøg var en Sjældenhed, en Sensation.

Det blev „Monsunens“ sidste Rejse, den afbrødes ude i det vestlige Stillehav ved et dramatisk Forlis i en Orkan paa et Korallrev, saaledes at den gamle Eventyrskude fik en Død, der passede til hele dens Tilværelse. Den døde staaende.

Den Mand, der var hos Skibet i dets sidste Øjeblikke i Egenskab af Ekspeditions-Journalist og Tegner, Hakon Mielche, har nu hos Hasselbach udsendt sin Beretning om den eventyrlige Rejses eventyrlige Forløb.

Der er saa mange Maader at skrive Rejseskildringer paa. To af de mest kendte Typer er den strengt saglige og videnskabelige, der i en tør Stil fremhæver en Ekspeditions Resultater, og den, hvor Føreren forherliges, sættes op paa en Piedestal og derved fordunkler alle andre Deltagere og kvæler alle de smaa, ret ubetydelige, men ofte morsomme Situationer, der kan indtræffe under det daglige Samvær mellem de menige Medlemmer.

Lad det være sagt straks — denne Bog er ikke skrevet efter nogen af de gængse Recepter. Den bryder sin egen Bane inden for dansk Rejssebogsliteratur, den har sin egen friske Tone, og hvad den end er — den er ikke kedelig.

Mielche tager ikke Tilværelsen særlig højtideligt. Han slaar ikke de Farer, en saadan Ekspedition kommer ud for, op til noget særligt sensationelt — tager det bare med i Dagens Skema.

Han kan se det morsomme, selv i de smaa Ting, og han forstaar at skildre og iagttage, saaledes at Læseren efter et Par Siders Læsning føler sig som Medlem af Ekspeditionen og oplever sammen med de andre andre.

Han bliver Dus med „Sonny boy“ og morer sig fortræffeligt i Selskab med „Skipper Kalle“ og hvad

Foraars-Idyl.

de nu hedder alle de gæve Gutter blandt Videnskabsmænd og Søfolk, der lever i et jævnt og bramfrit lille Samfund, hvor ingen faar Lov til at regne sig for mere betydelig end de andre. De faar mange mærkelige Ting at se, de ni unge Danskere — de rider løbsk paa de mærkværdige Galapagosøer, møder alle de hysteriske Tyskere, der har slaet sig ned i den samme Gruppe og holder en Verden i Spænding ved af og til at udrydde hinanden, dø af Tørst eller andre Voldsomheder. Det Møde er ikke kedeligt skildret!

De ser paa Tahiti, fisker sammen med de indfødte i Maaneskin paa en anden Ø, er med til at modtage en Guvernør paa Samoa, mister et Par Sejl i en „Piber“ ved Ny Caledonien, og holder Palaver med Kanibalhøvdingen, hvis Stammer er fuldstændig uden for enhver europæisk Kontrol. De kikker Faren ind i Øjnene, men faar ikke Storhedsvanvid, fordi de kommer godt fra det — og saa foriiser de til sidst paa en øde Ø, redder Livet i en Redningsbaad efter en halv Miles Rejse gennem stormpiskede Søer, lever to Maaneder paa Øen efter de bedste Robinson-Forskrifter, og hentes til sidst hjem til Danmark i en stor Damper, som opfører sig paa en saadan Maade, at Sindsbevægelserne fortsættes, til det hele ender med, at der gaar Ild i Skibet i Indsejlingen til Aarhus Havn!

Hvis nogen Bog har været handlingsbevæget, saa er det denne. Det er en Rejseskildring, den indeholder storartede Beskrivelser og reelle Oplysninger om en Masse Forhold og Mennesker, som vi herhjemme ikke rigtig kender noget til, den er lærerig og interessant — og saa er den samtidig en Morskabsbog, som man ikke lægger fra sig, før man er naaet hjem til Danmark igen efter femten Maaneders Rejse.

Det var ikke en Flok Eventyrer paa tilfældigt Sjøv, men en videnskabelig Ekspedition, der opnaaede fortræffelige Resultater, som vil sætte sig Spor baade i Nationalmusæets og Zoologisk Musæums Samlinger. Forstander Møller har med den indskrevet sit Navn mellem Danmarks øvrige Opdagelsesrejsende, og der staar det med „Monsunen“s Forlissom Baggrund, og Ekspeditionens Kronikør, har sat Turen et Minde, der lyser af godt Humør og godt Kammeratskab, en typisk dansk Bog, fordi den beskedent gaar uden om Ekspeditionens Betydning og alvorlige videnskabelige Arbejde, og tager det frem, der har karakteriseret Turen fra Dag til Dag — det, der vil gøre denne Bog til en Favorit blandt Danmarks Unge, de, der gaar og drømmer om de Øer, Mielche og hans Kammerater har trasket rundt paa i femten Maaneder, uden at forfalde til Sydhavslirik eller Selvoptagethed — bare med godt Humør og Øjne, der saa, hvad der var at se.

Men Mielche har ikke alene skrevet denne digre Bog — han har ogsaa tegnet og fotograferet den paa en saadan Maade, at man er lidt i Tvivl om, hvorvidt der er en skrevet eller tegnet Bog.

Bag de firefarvede, muntre Omslag skjuler sig tæt op mod tre Hundrede Sider, og paa hver Side er der to a tresmaa Vignetter i Marginen, saaledes at man baade faar Situationerne at se i Ord og Streger. Det er fikst, det er nyt indenfor Branchen — og da Tegningerne ydermere støttes af ca. 100 udmærkede Fotografier og en halv Snes Kort, forstaar man, at ogsaa Hasselbach har gjort sig Anstrengelser for at give Bogen et Udstyr, der bryder nye Baner paa Rejselitteraturens Omraade.

Der er næppe Tvivl om, at Bogen vil blive solgt!

Det er ikke alt Guld, som glimrer.

Dette Ordsprog kan læses paa to Maader. Man kan understrege Guld, saa det bliver Hovedbegrebet; men man kan ogsaa understrege alt, og saa faar Ordsproget en anden Betydning.

Det er ikke alt Guld, som glimrer. Den simple Mening deraf er, at det er ikke Guld alt det, som glimrer. Naar vi køber et Smykke, som vi tror er Guld, fordi det har Guldets smukke Glans,

saa viser det sig ofte, at vi bliver skuffede. Naar Smykket kommer i Brug og bliver udsat for Regn og Støv, saa taber det sin Glimreevne, og vi opdager, at det, der glimrer saa smukt, var kun et værdiløst Stof.

Men tages Guld i overført Betydning, har Ordsproget ogsaa Ret. Det sker nemlig ofte, at vi blændes af jordisk Glans og Storhed, saa vi tror, det er noget ædelt og værdifuldt, og saa opdager vi bagefter, at det var en Vildfarelse, — men det kan tit vare længe, inden vi opdager vor Fejltagelse.

Fr. Paludan-Müller fortæller i sit Digt „Kalanus“, at den persiske Vismand Kalanus troede at se noget guddommeligt stort i Aleksander den Store, og han forlod sit Fædreland og sine Studier for at overstraales af den Glans, som udgik fra Aleksander. Men han blev skuffet, og hans Skuffelse var stor. Han troede, at Aleksander var en Gud, og saa opdagede han, at denne mægtige Verdenshersker var et skrøbeligt Menneske med store Laster, saa Kalanus kom til at foragte ham.

Men Kalanus' Skuffelse gaar ofte igen. Hvem af os har ikke prøvet det at blive draget til et Menneske, enten den dragende Magt har været Skønhed, Veltalenhed eller Rigdoms Glans, — og hvem har ikke prøvet at blive skuffet ligesom Kalanus!

Det er ikke alt Guld, som glimrer. Saa længe Guldet ligger skjult i Jorden, kan man ikke se det, og det er først, naar det bliver draget frem for Lyset, at det glimrer, og det er først, naar det bliver godtgjort, at det er Guld, at det kommer til at indtage sin rette Plads og bliver behandlet paa en værdig Maade.

Saaledes er mange Mennesker i Besiddelse af det ægte Hjerteguld, af den sande Dannelse, og der er ingen, som lægger Mærke til det. Saadanne Mennesker hører tit til de stille i Landet, og tit har de en i Menneskers Øjne ringe Gerning, som de røgt i Stilhed, saa Guldet opdages først langt om længe — eller maaske slet ikke.

Men i andre Henseender er der ogsaa ofte Guld til Stede, som Mennesker ikke eller sent faar Øje paa. Tænk f. Eks. paa Ambrosius Stub. Han levede i mange Maader fattigt Liv, og da han døde, var der ingen, som tænkte paa, at denne forhulede og fattige Skolelærer fortjente at blive berømt. Men nu regnes han med til vort Fædrelands Digttere, og alle kender hans dejlige Salme: „Uforsagt, hvordan min Lykke.“ — Eller tænk paa Tycho Brahe, som nu er verdensberømt og tæles med til de store Astronomer;

